

Управління культури Миколаївської облдержадміністрації
Миколаївська обласна бібліотека для дітей ім. В. Лягіна

«ВЕЛИКЕ УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО»

Інформаційний огляд за підсумками
обласного конкурсу дитячої творчості

Миколаїв
2013

До найкоштовніших надбань кожного народу належить мова. Тому і називається це надбання рідною мовою. Рідна, як мати, як Батьківщина, як усе найдорожче серцю, мова – найбільший духовний скарб, у якому народ виявляє себе творцем, передає нащадкам свій досвід і мудрість, перемоги і славу, культуру і традиції, думи і сподівання.

Ми з вами одержали у спадок сучасну українську мову – багату, розвинену, гнучку. Нею можна висловити все: від найновіших і найскладніших наукових відкриттів до найрізноманітніших пісень, віршів і оповідань.

Знай, бережи, збагачуй велике духовне надбання свого народу – українську мову. Це мова великого народу, великої культури.

Обласна бібліотека для дітей ім. В. Лягіна - завжди у вирі подій. Один з пріоритетних напрямків її діяльності є проведення творчих конкурсів, спрямованих на підвищення престижу української мови та літератури серед дітей та підлітків, уваги до вивчення рідної мови, підняття рівня загальної мовної культури. І тому з травня до листопада 2012 року обласною бібліотекою для дітей ім. В. Лягіна, на виконання Указу Президента України від 20.02.2008 р. №146 та Плану роботи управління культури облдержадміністрації, було проведено конкурс дитячої творчості «Велике українське слово».

На конкурс надіслали свої роботи, 55 дітей з різних куточків Миколаївської області а саме: з м. Миколаєва та з 13 районів: Арбузинського, Баштанського, Березанського, Березнегуватського, Братського, Вознесенського, Єланецького, Жовтневого, Казанківського, Новобузького, Новоодеського, Первомайського, Снігурівського.

Найактивнішими були читачі бібліотек Березанської, Новобузької, Снігурівської ЦБС.

У цілому журі визначало переможців за такими параметрами:

- переконливість і доступність для сприйняття;
- художньо - емоційне враження;
- культура оформлення роботи;
- оригінальність утілення задуму;
- художня цінність роботи;
- культура мовлення.

Відчувалася здорова боротьба між дітьми за перемогу, вони старалися писати від душі, максимально використовуючи багатство і красу рідної мови. Багатьом з поданих робіт був притаманний цікавий сюжет. Однак, журі мало визначити лише трьох призерів у кожній віковій категорії: перша вікова категорія - 6-10 років, друга - 11-16 років.

Спеціально створеною комісією були уважно розглянуті всі подані роботи, після чого зроблено висновки.

Наші переможці:

Вікова група від 6 до 10 років:

І місце

Бондаренко Володимир (м. Миколаїв)

Як ми виконували усний твір з української мови.

Був теплий квітневий вихідний день. Ми з татом вже прокинулись, але чекали на маму, яка не хотіла вставати і, лежачи, мружилась на сонечко, як кішка. Але їй все ж таки довелося встати, бо ми були вже голодні.

- Не гай час, роби уроки, поки я готую! Що незрозуміло, питає у тата! - вигукнула мама і пішла до кухні. Тато одразу зайняв її місце і почав мружитись на сонечко.

Робити уроки мені зовсім не хотілось. І тому я вирішив почати з того, що не треба писати. Задали вигадати усний твір, від якого нам видали тільки початок і закінчення. Я вмовстився на сонечку поряд з татом і голосно прочитав початок: „Був вихідний день. Тато запропонував піти до лісу.”

- Ну вигадуй, що було далі! - відповів тато і знову заплющив очі.

- У лісі ми бачили багато різних тварин: зайців, білок, лисицю, вовка,...

- А також левів, бегемотів і кенгуру. - продовжив тато.

- Але ж цих звірів в нас можна побачити тільки в зоопарку! - розсердився я.

- Зайців, лисицю, вовка в нас теж можна побачити тільки в зоопарку - розсміявся тато.

- Бачу, що той твір доведеться не вигадувати, а виконувати. До лісу поїдемо? вигукнув до кухні він.

- Чому б ні, - одразу погодилась мама, - Швидко до столу, сніданок готовий!

За сніданком мама з татом почали сперечатися.

- Бери розкладушку! Мені м'якше лежати буде! - кричала мама.

- Та не розкладушку, а побільше харчів, а то що ми будемо їсти! - не відставав тато.

- Вгамуйтеся, бо так ми до лісу не попадемо! - не відставав я.

Так ми ще посперечалися години зо дві та поїхали до лісу. В багажнику лежали велика сумка харчів й розкладушка.

В лісі ми почали вибирати місце для відпочинку. Ми знайшли галявину, де було досить тепло і затишно, але на ній було багато сміття. Це були стара обпалена розкладушка, старі чоботи, порвані в'єтнамки і купа використаних пакетів. Ми взяли робочі рукавички, великі пакети і почали прибирання. Я збирав пакети, тато - чоботи, в'єтнамки і розкладушку, а мама куняла.

Після прибирання ми дістали харчі і приготувались відпочивати. Та раптом тато приказав причаїтися, щоб когось не налякати. Ми побачили птаха, який летів прямо на галявину. Він був яскраво жовтий, на крилах білі і чорні смуги, на голові - корона з цяточками. Так це ж одуд, про якого я вигадував казку! Одуд сів, нахилив голову і почав шарудіти довгим дзьобом у торішньому листі. І скоро він вже тримав у дзьобі багатоніжку-кістянку. З нею одуд полетів.

Ми продовжили відпочивати, та раптом почули звук, ніби хтось увімкнув телевізор з фільмом про війну. Це був фазан. Він настовбурчив своє пір'я, розпушив червоного хвоста і співав - ніби пострілював. Він трохи поспівав для нас і полетів шукати фазаниху.

Був час повертатися. Ми залишили птахам шматки хліба, склали розкладушку й залишки харчів і поїхали.

Коли вже приїхали додому, тато спитав:

- Ну, тепер ти знаєш, про що треба розповідати у творі? А що там за закінчення?

Я дістав з карману аркуш і прочитав: „Стомлені, але задоволені, ми повертались додому."

- Все збігається! Ми виконали твій усний твір! - засміявся тато.

Цмісце

Малежик Олександра (м.Снігурівка)

Барвінкове слово

Є «Пізнайко», є і «Стежка»,
Є і «Джміль» і «Соняшник».

А для нас - для барвінчат
Розквіта «Барвінок».
Вибігла на двір Оксанка
І розповідала,
Що вона цікавого в «Барвінку»
прочитала.

А її усі питають: «Скажи, дитино мила,
Чому ти «Барвінкові»
Сторінки полюбила?»
Оксанка дуже просто
Усім відповідала:
«Бо я на рідній мові
Там пісеньки читала,
Бо «Барвінкове» слово
На найріднішій мові
Про нашу Батьківщину –
Про матір-Україну!»

Украинка

- Что тебе, моя внучка, предложитъ?
- Предложи мне украинкой быть:
Вольной быть и белый хлеб любить,
- Кто мои родные, не забыть,
Если украинкой буду я,
Станет краше вся земля моя:
Зацветут поля все и сады,
И еще дружнее станем мы,
С восхищением скажу я:
« Какова земля моя!!!»

III місце

Лотюк Владислав (с. Коблеве Березанського р-ну)

Моя мова

Рідна мова, слово солов'їне!
Гарна, співуча, багата яка!
Коли я чую, як твоя пісня лине,
Моє серденько завмира.
Барвінкова мова.
Рідна мова - це поле пшениці,
Що пишно колоситься. Це пісня в оселі,
Де діти зростають мудрі та веселі.
Це барвінкова мова моєї країни,
Моєї Батьківщини - рідної України.

Вікова категорія від 11 до 14 років:

I місце

Грамм Анастасія (с. Нововасилівка, Снігурівського р-ну)

Моя Батьківщина

Дуже гарний краєвид
Відкривається з гори
Мов старинна скіфська чаша
Виглядає село наше.
Білі хатки чепурні
Притулились до садків
Це моя тут Батьківщина
Це земля моїх батьків.

Рідна мова

Називають її калиною
Називають її солов'їною
Я пишаюся рідною мовою
Українською, бо ж українка я
В ній - весняних струмочків журчання,
Шелестіння листя осіннього
В ній - пташиного співу звучання
Все це рідне мені, українське.
Рідна мова - неначе пісня
Тихо ллється понад країною
Я пишаюся рідною мовою
Українською - бо ж українка Я!

І місце

Башинський Влас (с. Червоний Промінь, Снігурівського р-ну)

Музика слова

Музика людського слова

Краща із усіх,
Бо дарує щастя людям
І веселий сміх.

Бо приносить до оселі
Радісні новини,
Бо усіх збирає разом:
Сім'ї та родини.

Мова, наче та медаль –
Серце прикрашає
Та в собі і протилежну
Сторону ховає.

Адже музика словечка
Має різні теми
І недобрі викликає
У людей проблеми.

Будить глибоко в душі
Престрашного звіра,
Що вбиває у тобі
Всю надію й віру.

Без потреби твори слова
Краще не виконуй
Й камертоном розуму
Мову налаштовуй

Ідея Шевченка жива

Шевченко проніс крізь вогонь і крізь
терни
Надії і волі безсмертної зерна.

Про себе не дбаючи, падав, вставав,
Та попри всі лиха їх в серці тримав.

І полум'ям вічним своїх віщих слів
Ті зерна щоденно і старанно грів.

Він в сірому бідному кріпацькому полі
Посіяв зернини надії і волі.

Кобзар на тім полі цілу весну
Прополював паростки від бур'яну.

Навіть води він не мав на полив.
Тож кров'ю своєю землю живив.

І так ціле літо за сходами дбав
Аж поки безсилий між них не упав.

Нащадки загинути їх не лишили,
Так, як Шевченко, надалі ростили.

Минули століття, тривають жнива,
Ідея Шевченка і досі жива.

І місце

Рудий Артур (с. Єлизаветівка, Снігурівського р-ну)

Казка про українську мову

Жила на світі добра, прекрасна, ласкава, щира, привітна, готова всім допомогти дівчина. А називалася ця красуня Українська Мова. Але Український народ розбігся по світі, щоб жити краще і свою рідну мову почав забувати. Стала вона сиріткою.

Одного разу Українська Мова теж помандрувала шукати доброї долі на чужині. Потрапила вона в Америку та й побачила гарну церкву, на якій був напис рідною мовою. Зраділа Мова, ось тут - подумала відпочину у своїх рідних. Але не прийняли її, бо тут вже господарює англійська мова і тебе, Українська Мово, тут не потрібно.

Іде, іде Українська Мова доріжкою, вже знеможена. Ось бачить хатину під стріхою, стіни біленькі, а перед нею ростуть барвисті квіти. А збоку - садок вишневий. Зверху на хаті гордо стоїть лелека. Застукала до дверей. Двері відчинилися. Проситься Українська Мова до хати на відпочинок. Але їй відповіли: Ти, Українська Мово, нам тут не потрібна!

Іде полями, лісами, тернистими дорогами, аж побачила дерево липу і лягла відпочити. Заснула міцним сном.

Аж ось їй сниться: над нею літають янголи та й говорять їй: « Не журись, Українська Мово, ми тебе понесемо на наших крилах до всіх українських дітей цілого світу, і покажемо їм твою красу, і вони тебе, Українська Мово, приймуть».

Тут Українська Мова пробудилась, відчула, що відпочила. Коли вона розплющила очі, то побачила: перед нею стояв гурт гарних дітей, вбраних у вишиванки. Мова запитала, хто вони такі. Діти відповіли: ангели послали нас до тебе, щоб тобі допомогти. Ось і ми, Українська Мово, з тобою і не дамо тобі загинути, та ще й розбудимо любов до тебе у тих українських дітей, які від тебе відцуралися.

З того часу Українська Мова вже не блукала сиріткою по широкому світі. Вона дуже зраділа і заясніла незрівнянними кольорами, а з нею зрадів увесь український народ, розкинутий по широкому світі.

III місце

Щукіна Оксана (м. Новий Буг)

Україна, степ та їхня донечка мова.

Жила - була гарна дівчина. Звали її Україна. Ходила вона по всьому світі і шукала свого щастя.

Одного чудового дня Україна зустріла звичайного, доброго хлопця, з незвичним ім'ям Степ. Між прекрасним хлопцем і чарівною дівчиною одразу зародилися теплі почуття. Вони кохали один одного всім серцем.

Пройшов деякий час, і вони одружилися. Обручки були зроблені власноруч, з травинок, але для двох люблячих сердець вони відігравали велику роль, були важливими. Після одруження молода пара вирішила звити свій куточок: Степ будував житло, а Україна йому допомагала. Невдовзі невеличкий будиночок був готовий: затишний ганок, декілька кімнат, практична кухня. Коли зайдеш до будиночку, на душі ставало дуже добре і спокійно. Кожен предмет інтер'єру радував та зігривав чарівною посмішкою обличчя.

Знову наступила чарівно-золота осінь, був урожайний рік. Листя велично опадали з великих та малих дерев. Травинки мали жовтуватий відтінок, а кущі ще зеленіли.

Одного разу, саме цього року, до будинку прибула сім'я, яка мандрувала і зовсім не мала ніякого пристанища. Ще здалека вони примітили той будиночок молодят. Україна з радістю прийняла гостей та дозволила їм погостювати в них. Жінка з маленьким сином відразу погодилася, але чоловік вирішив сам побудувати свій куточок. Степ був вправним помічником, вони завзято робили чоловіче діло. У цей самий час Україна з нетерпінням чекала народження довгожданої улюбленої донечки.

Ось народилася надзвичайно красива дівчинка. Вона була яскрава, чорнобрива, носик з горбинкою та світло-рожеві губки. Назвали її Мовою.

Дівчинка швидко росла, мала вона добре серце та лагідний голос. Мова завжди співала свою улюблену пісеньку:

Всюди тепло, всюди гарно,
Світить сонце і не хмарно.
Пташка тихо приспіває,
Вона осінь так вітає.
Все навколо золоте,
Чудо бачити те все!

І від цієї пісеньки всі посміхалися та раділи, хворі одужували. Сама ж Мова ще з дитинства подружилася з Сашком, сином сім'ї, яка певний час проживала в їхній оселі. Цих вірних друзів завжди можна було побачити разом, вони робили світ кращим!!

Дякуємо учасникам та організаторам конкурсу за активну участь, бажаємо подальшого творчого натхнення, а всім іншим дітям – брати з них приклад та не соромитися проявляти свої таланти, активно підключатися до проведення конкурсів і змагань, бути впевненими, що їх старання обов'язково відзначать.

Укладач та комп'ютерний набір:
Редактор:
Відповідальний за випуск:

Корнійчук В.А.
Давидюк Л.І.
Жайворонок Т.А.